

Mravenec

Mravenčí listy

1/2020

Tento měsíc neslaví
nikdo narozeniny.

Svátek slaví Edita,
Zdeněk a Miloš.

V našich Mravenčích listech, které právě čtete je spousta významných dnů. Slaví se po celém světě i u nás v Česku.

6. 1.	Tři Králové
12. 1.	Světový den manželství
27. 1.	Mezinárodní den památky obětí Holocaustu a předcházení zločinům proti lidskosti
28. 1.	Mezinárodní den mobilizace proti jaderné válce
28. 1.	Den ochrany osobních údajů
31. 1.	Světový den pomoci malomocným

6.1. Tři Králové

Tři Králové – Kašpar, Melichar a Baltazar, je prastará tradice, právě písmena K+M+B mají přinést do obydlí klid. V tento den začíná masopust a v novodobé historii se v některých rodinách odstrojuje vánoční stromeček. Mudrci z Východu, tradičně označovaní jako Tři králové, jsou postavy z Matoušova evangelia, které navštívily Ježíše krátce po jeho narození v Betlémě a přinesly mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Upřesnění, že byli tři, že to byli králové a jejich jména, nejčastěji Kašpar, Melichar a Baltazar, přinesla až pozdější tradice, v Novém zákoně se tyto údaje nevyskytují.

V západní liturgické tradici je svátek Tří králů ztotožněn se slavností Zjevení Páně a církev jej na Západě i Východě slaví 6. ledna. Tento svátek je svou podstatou totožný se slavností Narození Páně, je dvanáctým dnem Vánoc a fakticky jím Vánoce vrcholí a končí. Svátek Tří králů upomíná na okamžik,

kdy se Kristus zjevuje nejen izraelskému národu, ale všem; dává se rozpoznat jako král všech, které zastupují mudrcové z daleka.

12.1 Světový den manželství

Světový den manželství nemá pevně stanovené datum, připadá vždy na druhou neděli v lednu. Tento den se stal světovým symbolem pro manželství, které je po léta osvědčeným vztahem mezi mužem a ženou, zároveň oficiálním svazkem tento vztah upevňujícím. Pojem manželství má v různých kulturách různý význam, ale pro všechny kultury platí, že právě manželství je ekonomicky, sociálně, právně i nábožensky uznáváno, jako základní společenská instituce pro výchovu dětí.

27.1. Mezinárodní den památky obětí Holocaustu a předcházení zločinům proti lidskosti

Mezinárodní den památky obětí Holocaustu připomíná události 2. světové války a patří primárně šesti milionům židovských obětí po dobu Holocaustu, právě za toto období. 27. ledna je datum, na které tento den připadá a není vybráno náhodně, neboť právě v tento den, roku 1945 byl

osvobozen koncentrační tábor Auschwitz-Berkenau Rudou armádou. Tento koncentrační tábor známe z hodin dějepisu pod českým názvem Osvětim – Březinka. Návrh byl vyhlášen Organizací spojených národů a podpořilo jej 91 členských zemí a tím byl schválen.

28.1. Mezinárodní den mobilizace proti jaderné válce

Mobilizace proti jaderné válce si jistě zaslouží svůj mezinárodní den, neboť díky Japonským městům Hirošima a Nagasaki si velmi dobře vzpomínáme na důsledky, které z ní plynou.

28.1. Den ochrany osobních údajů

Za ustanovení osobních údajů jakožto údaje soukromého – osobního by měl být rád každý z nás. Den ochrany osobních údajů byl stanoven na 28. ledna díky přijaté úmluvě o ochraně osob se zřetelem na zpracování osobních dat, stalo se tak roku 1981 ve Štrasburku. Cílem této úmluvy, ze které se později v ČR ustanovil Zákon o ochraně osobních údajů, má jasný cíl, a to zaručit každé osobě, na území kterékoliv smluvní strany, bez ohledu na její národnost či místo jejího pobytu, právo na soukromý život. V ČR dohlíží na naplnění ustanovení Zákona o ochraně osobních údajů Úřad na ochranu osobních údajů a může se na něj obrátit kterýkoliv občan, pokud má podezření, že jsou jeho práva na soukromí omezena, či je nevhodně zacházeno s jeho osobními údaji.

Zdroj: Google

**Tvorba a ostatní očima
Mravence**

Zima a Vánoce

Foto : Milan Pulec

Vánoce

Z mého dětství si pamatuji první sněhové vločky už koncem října nebo začátkem listopadu. Chytaly se ty kousky sněhu na jazyk. Když už chumelilo a byl sníh, koukávala jsem jako malá každý večer z mého okna dětského pokoje proti světlu pouliční lampy. A také na stopy bot ve sněhu na chodníku. Táta mě vozil na sáňkách, stavěli se sněhuláci a na procházkách jsme se koulovali sněhovými koulemi. Asi od mých čtyř, pěti let jsem si musela uklízet pokojík, kde jsem spala sama. A až do mých osmi let jsem se vždy málem rozběčela, když mi 5. prosince táta vynadal, že neuklízím. Až mnohem později, to už jsem byla velká holka, jsem věděla, že není pravda, že za nepořádkem na parapetě okna a balíčkem plným oříšků, sušeného ovoce a sladkých čokoládových bonbonů nestojí Mikuláš. Ani ne nějaký čert a anděl. Když máma v půlce prosince přišla odpoledne z práce a říkala „Ty jdi z pokoje pryč“ mělo to znamenat, že dárky schovává do skříně v obývacím pokoji. Dokonce se za dveřmi pokoje jednou objevily, tenkrát moderní skiboby nebo brusle. Potom máma nakoupila spoustu mandarinek, pomerančů, banánů a různých druhů ořechů. A vypukli oslavy Vánoc. Pomáhala jsem péct cukroví-pracny, vanilkové rohlíčky, rumové kuličky a jiné. Táta zabíjel kapra a máma ho 24. prosince pekla na pánvičce. Na plotně nám voněla purpura. Papírovými řetězy, kousky jablek, bonbonů a ozdob se zdobí vánoční stromeček, na kterém jsem ráda zapalovala prskavky. Ale zvykem u nás doma bylo oslavou narození Ježíše pouštění skořápek

ořechů se zapálenou svíčkou po vodě. Před započatou štědrovečerní večeří se zapaloval františek a rozkrajovalo se jablíčko na znamení budoucnosti. A také se podávali hostie. Silvestr slavili spíše moji rodiče. Já, když jsem vydržela nespát nebo mě táta před půlnocí vzbudil jsem znova zapálila prskavku a házela ji oknem ven. Dívala jsem se na ohňostroj a všichni jsme si přáli šťastný nový rok. Tak toto jsou Vánoce mého dětství.

Text: Edita Černá
Foto: Pixabay

Karel Čapek

Rekord

“Pane okresní,” řekl mstivě, “takhle mu dát ještě poškození cizího majetku; víte, on vytáhl kámen z té hráze, a teď je ta hráz celá rozebraná.”

PŘÍPAD SELVINŮV

“Hm, můj největší úspěch, totiž úspěch, který mně udělal největší radost –,” vzpomínal starý mistr Leonard Unden, veliký básník, laureát Nobelovy ceny a tak dále. “Mladí přátelé, v mém věku už člověk nedá na ty vavříny, ovace, milenky a jiné takové nesmysly, jmenovitě když už jsou dávno tytam. Pokud je člověk mlád, těší se ze všeho, a byl by osel, kdyby to nedělal; jenže dokud je mlád, nemá na to, aby se z něčeho těšil. Vlastně by měl život postupovat obráceně; nejdřív by měl být člověk stár a dělat plnou a záslužnou práci, protože se k jinému nehodí; teprve nakonec by měl dospět mladosti, aby užíval plodů svého dlouhého života. Tak vidíte starce, už se zapovídal. O čem jsem to chtěl mluvit? Aha, co byl můj největší úspěch. Poslouchejte, to nebylo žádné z mých dramát a žádná z mých knížek – ačkoliv byl čas, kdy se mé knížky opravdu četly; můj největší úspěch byl případ Selvinův. Nu ovšem, vy už ani dobře nevíte, o čem šlo; vždyť už je tomu dvacet šest, nebo ne, dvacet devět let. Tedy je tomu dvacet devět let, co jednoho božího dne ke mně přišla taková bělovlasá, droboučká paní v černých šatech; a dříve než jsem se jí mohl se svou tehdy velmi oceňovanou přívětivostí zeptat, co vlastně chce, bums, klečela přede

mnou na zemi a dala se do pláče; já nevím, já vám nemohu vidět ženskou plakat. Pane, řekla ta maminka, když jsem ji trochu upokojil, vy jste básník; pro vaši lásku k člověku vás zapřísahám, zachraňte mého syna! Jistě jste četl v novinách o případu Franka Selvina – Myslím, že jsem tehdy vypadal asi jako vousatý nemluvně; četl jsem sice noviny, ale žádného případu Franka Selvina jsem si nevšiml. Tedy pokud jsem jí v tom štkání a kvílení rozuměl, byla věc ta: Její jediný syn, dvaadvacetiletý Frank Selvin, byl právě odsouzen doživotně do těžkého žaláře, protože prý v loupežném úmyslu zavraždil svou tetu Sofii; v očích poroty bylo přitěžující okolností, že se k svému činu nepřiznal. Vždyť on je nevinen, pane, úpěla paní Selvinová, já vám přísahám, že je nevinen! Toho nešťastného večera mi řekl: Maminko, mě bolí hlava, já se půjdu projít za město. Pane, proto nemůže dokázat své alibi! Kdopak si v noci všimne mladého hochy, i kdyby ho náhodou potkal? Můj Frantík byl trochu lehkomyšlný chlapec; ale vy jste byl také mlád; považte, pane, že mu je teprve dvaadvacet let! Copak je možné takhle zničit celý život mladého člověka? A tak dále. Poslyšte, kdybyste viděli tu zlomenou bělovlasou maminku, tak byste poznali, co jsem tehdy poznal já: že jedno z nejstrašnějších utrpení je bezmocná soustrast. Nu, co vám budu povídat: nakonec jsem jí přísahal, že vynaložím všechno a nepřestanu, dokud v té věci nezjednám jasno; a že věřím v nevinu jejího syna. Za to slovo mně chtěla líbat ruce. Když mně chudák stará žehнала, byl bych málem sám před ní klekl. To víte, jak hloupý obličej dělá člověk, když mu někdo tak děkuje jako

pánubohu. Dobrá, tedy od té chvíle jsem udělal případ Franka Selvina svou věcí. Nejdřív jsem ovšem prostudoval akta procesu. Poslouchejte, tak šlampácký proces jsem jakživ neviděl; to byl prostě justiční skandál. Případ byl vlastně docela jednoduchý: Jedné noci slyšela služka dotyčné tety Sofie, nějaká Anna Solarová, duševně méněcenná, padesátiletá, že někdo chodí u slečinky, totiž u tety Sofie, po pokoji. Šla se tedy podívat, proč slečinka nespí, a když vešla do ložnice, viděla okno dokořán a jak nějaká mužská postava skáče z okna do zahrady. Tu ta ženská ztropila děsný křik; a když přišli sousedé se světlem, našli na zemi slečnu Sofii uškrcenou jejím vlastním ručníkem; prádelník, kde schovávala své peníze, byl otevřen a prádlo zčásti vyházeno; peníze tam zůstaly – patrně v tu chvíli služka vraha vyrušila. To byla tedy materia facti. Druhého dne byl zatčen Frank Selvin. Ta služka totiž vypověděla, že poznala mladého pána, když skákal z okna. Bylo zjištěno, že v tu hodinu nebyl doma: vrátil se domů asi za půl hodiny potom a šel rovnou do postele. Dále vyšlo najevo, že ten hloupý kluk měl nějaké dluhy. Dále se našla klepna, která důležitě vypověděla, že se jí nějaký den před vraždou teta Sofie s něčím svěřila: prý byl u ní synovec Frank s prosíkem, aby mu půjčila pár stovek; když odmítla – byla totiž strašně lakomá –, řekl prý Frank: Teto, dejte si pozor něco se stane, to bude svět koukat. – Tedy to bylo všechno, pokud se týkalo Franka. A teď si vezměte proces: trval všeho všudy půl dne.